

Arrest

nr. 247 457 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient bij monde van zijn ouders beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal onderhavig verzoek ten gronde had moeten onderzoeken zoals toen het CGVS op 20 februari 2020 een weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nam ten aanzien van een kind die net zoals verzoeker in België geboren was en wiens ouders een internationale bescherming in Spanje hadden gekregen (stuk 3 bij het verzoekschrift), wijst de Raad op wat volgt.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoeker op 8 december 2017 hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en de commissaris-generaal op 20 februari 2019 hun verzoeken niet-ontvankelijk verklaard heeft omwille van hun beschermingsstatus in Spanje. Verzoeker werd op 18 december 2018 in België geboren, aldus tijdens de asielprocedure van zijn ouders, en werd bijgevolg na registratie van zijn geboorte (zie adm.doss., wettelijke informatie van zijn ouders) gevoegd bij het verzoek om internationale bescherming van zijn vader en/of moeder. Derhalve werd op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het verzoek van zijn ouders, ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige ingediend. Dit in tegenstelling tot het voorbeeld door verzoeker aangehaald waarbij het kind geboren werd nadat het CGVS zijn beslissing genomen had. De commissaris-generaal heeft te dezen dan ook met recht de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2. In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Aleppo aankaart, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat hun situatie niet langer ten aanzien van Syrië dient te worden beoordeeld, maar wel ten overstaan van Spanje waar verzoekers ouders reeds internationale bescherming verkregen hebben.

Op 20 februari 2019 werden de verzoeken van zijn ouders niet-ontvankelijk verklaard omwille van hun beschermingsstatus in Spanje waarbij vastgesteld werd dat verzoeker zijn ouders persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Hun beroep werd door de Raad in het arrest nr. X van 12 december 2019 verworpen omdat verzoeker zijn ouders geen elementen naar voren hebben gebracht waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die hier een ander licht op vermogen te werpen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te bekomen in Spanje afhangt van een aantal factoren waarover verzoeker geen controle heeft en daarom slechts hypothetisch is, verwijst de Raad vooreerst naar het arrest nr. 230 165 van 12 december 2019 gevelde in hoofde van verzoekers ouders waarin het volgende geoordeeld werd: “(...) Betreffende de status en situatie van het jongste kind S.A.A., geboren in Tienen op 18 december 2018, blijkt daarenboven uit de informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde

nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat hun kinderen, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, in Spanje van internationale bescherming verstoken zullen blijven. (...)

Bovendien dient gewezen op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde, doch artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen”. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend, doch uit artikel 23 van deze richtlijn voortvloeit dat deze richtlijn de lidstaten verplicht hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Gelet op het voorgaande en in het licht van het gegeven dat Spanje zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan verzoeker bijgevolg niet worden gevolgd waar hij meent dat hij niet zal toegelaten worden op het grondgebied van Spanje vermits hem geen internationale bescherming werd verleend en dat hij niet zal kunnen rekenen op enige steun van de Spaanse autoriteiten.

De Raad benadrukt dat aangezien verzoeker zijn ouders reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, in casu Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet hebben kunnen overtuigen dat de hen verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie arrest nr. 230 165 van 12 december 2019), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorlopen en naar recht uitgeput hebben, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin dat hen ten laste komt, gevolg geven aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stellen. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoeker dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft zijn status of verblijfsregeling in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die hem en zijn ouders naar Spaans recht ter beschikking staan.

Waar verzoeker opwerpt dat met de globale COVID-19 pandemie de Spaanse grenzen gesloten blijven en het niet mogelijk is voor zijn ouders om naar Spanje terug te keren, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoeker dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

4. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat haar ouders niet kunnen terugkeren naar Spanje. Zij wijst er op dat zij zelf geen bescherming heeft gekregen in Spanje en dat zij daar ook geen bescherming zal krijgen aangezien de Spaanse autoriteiten van mening zullen zijn dat zij haar verzoek om internationale bescherming moet indienen in België. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel en stelt zich de vraag wat er met haar zal gebeuren indien haar ouders niet terugkeren.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking wordt vastgesteld. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele opmerkingen formuleert die hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht plaatsen.

De Raad verwijst, wat verzoekende partij haar argumentatie ter zitting betreft waarbij zij onder andere wijst op het feit dat zij zelf geen bescherming heeft gekregen in Spanje, op de grond in voormelde beschikking waar (dienaangaande) het volgende wordt opgemerkt:

“Op 20 februari 2019 werden de verzoeken van zijn ouders niet-ontvankelijk verklaard omwille van hun beschermingsstatus in Spanje waarbij vastgesteld werd dat verzoeker zijn ouders persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Hun beroep werd door de Raad in het arrest nr. 230 165 van 12 december 2019 verworpen omdat verzoeker zijn ouders geen elementen naar voren hebben gebracht waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die hier een ander licht op vermogen te werpen.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te bekomen in Spanje afhangt van een aantal factoren waarover verzoeker geen controle heeft en daarom slechts hypothetisch is, verwijst de Raad vooreerst naar het arrest nr. 230 165 van 12 december 2019 geveld in hoofde van verzoekers ouders waarin het volgende geoordeeld werd: “(...) Betreffende de status en situatie van het jongste kind S.A.A., geboren in Tienen op 18 december 2018, blijkt daarenboven uit de

informatie gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op de Spaanse regelgeving inzake het recht op eenheid van familie, dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat hun kinderen, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, in Spanje van internationale bescherming verstoken zullen blijven. (...)”

Bovendien dient gewezen op artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde, doch artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen”. Dit betekent dat hoewel de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij hiertoe niet verplicht zijn maar wel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Ook het Hof van Justitie benadrukte in arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend, doch uit artikel 23 van deze richtlijn voortvloeit dat deze richtlijn de lidstaten verplicht hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Gelet op het voorgaande en in het licht van het gegeven dat Spanje zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door de EU wetgevingen en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan verzoeker bijgevolg niet worden gevolgd waar hij meent dat hij niet zal toegelaten worden op het grondgebied van Spanje vermits hem geen internationale bescherming werd verleend en dat hij niet zal kunnen rekenen op enige steun van de Spaanse autoriteiten.

De Raad benadrukt dat aangezien verzoeker zijn ouders reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, in casu Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet hebben kunnen overtuigen dat de hen verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie arrest nr. 230 165 van 12 december 2019), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorlopen en naar recht uitgeput hebben, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin dat hen ten laste komt, gevolg geven aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stellen. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoeker dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft zijn status of verblijfsregeling in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die hem en zijn ouders naar Spaans recht ter beschikking staan.

Waar verzoeker opwerpt dat met de globale COVID-19 pandemie de Spaanse grenzen gesloten blijven en het niet mogelijk is voor zijn ouders om naar Spanje terug te keren, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoeker dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.”

Verzoekende partij gaat hier met haar algemeen en hoofdzakelijk hypothetisch betoog ter zitting geheel aan voorbij, minstens ontkracht noch weerlegt zij het voorgaande. De Raad herhaalt en beklemtoont dat gelet op het hoger gestelde, vaststellingen die verzoekende partij niet in een ander daglicht plaatst, verzoekende partij niet kan worden gevolgd en niet overtuigt waar zij meent dat zij niet zal toegelaten worden op het grondgebied van Spanje vermits haar geen internationale bescherming werd verleend en dat zij niet zal kunnen rekenen op enige steun van de Spaanse autoriteiten.

Verzoekende partij houdt louter op algemene wijze voor, doch licht niet toe en toont minstens niet concreet aan waarom haar ouders niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje. De Raad herhaalt dienaangaande nogmaals de grond in voormelde beschikking waar er in dit verband wordt op gewezen dat *“(...) aangezien verzoeker zijn ouders reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, in casu Spanje, en zij ten overstaan van de bevoegde Belgische instanties niet hebben kunnen overtuigen dat de hen verleende bescherming niet langer actueel of niet effectief zou zijn (zie arrest nr. X van 12 december 2019), er in het licht van de geëigende procedure en beroepsprocedure die zij in België doorlopen en naar recht uitgeput hebben, moet vanuit gegaan worden dat zij, en bij uitbreiding het hele gezin dat hen ten laste komt, gevolg geven aan de uitkomst ervan en zich terug onder de bescherming van de Spaanse autoriteiten stellen. Er anders over oordelen druist immers manifest in tegen de Europese regelgeving en het gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbinnen ook onderhavig verzoek en beroep kaderen. Verzoeker dient zich met betrekking tot de mogelijkheden wat betreft zijn status of verblijfsregeling in geval van terugkeer naar Spanje dan ook te beroepen op de geëigende procedures die hem en zijn ouders naar Spaans recht ter beschikking staan.”* In zoverre verzoekende partij zich afvraagt wat er met haar zal gebeuren indien haar ouders niet terugkeren, lijkt zij uit te gaan van algemene vermoedens die slechts toekomstmuziek betreffen, waarmee zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij en haar ouders niet meer zouden kunnen terugkeren naar Spanje.

Verzoekende partij betoogt voorts op algemene wijze dat zij in Spanje geen bescherming zal krijgen aangezien de Spaanse autoriteiten van mening zullen zijn dat zij haar verzoek om internationale bescherming in België moet indienen. Haar betoog is evenwel geheel hypothetisch en voorbarig, nu zij er zonder meer van lijkt uit te gaan dat de Spaanse autoriteiten alzo zullen beslissen, terwijl hier geen enkele concrete en objectieve indicatie voor voorligt of door verzoekende partij wordt aangebracht. Het betreft derhalve niets meer dan een louter persoonlijke veronderstelling van verzoekende partij die echter niet op enige concrete en objectieve grond of ervaring is gesteund, nu uit niets blijkt en verzoekende partij niet aantoonst dat zij daadwerkelijk (met de hulp van/via haar ouders) al dergelijke bescherming bij de Spaanse autoriteiten heeft aangevraagd.

De ter terechtzitting geformuleerde algemene en niet onderbouwde beweringen van verzoekende partij, die haar argumentatie omtrent haar kwetsbaar profiel evenmin concretiseert en niet aannemelijk maakt, vallen bovendien bezwaarlijk te rijmen met voormelde geciteerde vaststellingen waaruit o.a. blijkt dat, gelet onder meer op de objectieve informatie waarnaar wordt verwezen, de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde probleemloos kan worden uitgebreid naar een minderjarige afstammeling van eenzelfde nationaliteit met als enige voorwaarde dat de familieband wordt aangetoond - verzoekende partij brengt dienaangaande geen andersluidende informatie of concrete en valabele argumenten bij waaruit zou blijken dat zij, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, in Spanje van internationale bescherming verstoken zal blijven -, en dat verzoekende partij in Spanje als gezinslid van een persoon, in haar geval personen, die er internationale bescherming genieten, aanspraak kan maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel en de toegang tot diverse basisvoorzieningen en voordelen die ertoe strekken het gezin in stand te houden. In dit verband dient er opnieuw op gewezen en beklemtoont de Raad dat verzoekende partij zich met betrekking tot de mogelijkheden wat haar status of verblijfsregeling in Spanje betreft, dient te beroepen op de geëigende procedures die haar en haar ouders naar Spaans recht ter beschikking staan. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet concreet aan al dergelijke stappen te hebben ondernomen.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 september 2020 aangevoerde grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS